

Kazatel: Josef Hurta

Písně: 3, 500, 508, 695

Čtení: Fil 2, 1 – 11

Text: Mt 3, 13 – 17

Tu přišel Ježíš z Galileje k Jordánu za Janem, aby se dal od něho pokřtít. Ale on mu bránil a říkal: "Já bych měl být pokřtěn od tebe, a ty jdeš ke mně?" Ježíš mu odpověděl: "Připust' to nyní; neboť tak je třeba, abychom naplnili všechno, co Bůh žádá." Tu mu již Jan nebránil. Když byl Ježíš pokřtěn, hned vystoupil z vody, a hle, otevřela se nebesa a spatřil Ducha Božího, jak sestupuje jako holubice a přichází na něho. A z nebe promluvil hlas: "Toto je můj milovaný Syn, jehož jsem si vyvolil."

A koho jste si, bratři a sestry, vyvolili vy? Bůh si vyvolil Ježíše. K Janu Křtiteli přicházelo mnoho kandidátů na křest. Ale jen jednoho z nich Bůh vyvolil, aby byl Mesiášem pro všechny lid. A o něm pronesl: „Toto je můj milovaný Syn, jehož jsem si vyvolil.“

Samozřejmě různí lidé budou mít na tohoto Mesiáše zcela rozdílné pohledy. Evangelista Jan píše: „Bylo o něm mezi lidmi mnoho dohadů. Jedni říkali: „Je dobrý.“ Jiní říkali: „Není, vždyť svádí lid.“ A farizeové si naříkali: „Vidíte, že nic nezmůžete! Celý svět se dal za ním.“ Nikdo ovšem ze strachu před Židy o něm nemluvil veřejně. Ovšem jak víme, přízeň davu je velmi vrtkavá, a tak čteme v tomtéž evangeliu: „Od té chvíle ho mnoho jeho učedníků opustilo a už s ním nechodili.“ To, že Ježíše mnozí opustili, může nás, jeho stoupence znepokojoval. Ale v Ježíšově příběhu je důležité a naprosto postačující, že si ho vyvolil jeho nebeský Otec. To je pro nás křesťany mnohem důležitější zvěst, než zprávy o tom, koho si volí lidé. Já se mohu jen radovat, že mým Pánem, Spasitelem a Mesiášem byl zvolen Ježíš. Sám Bůh jej zvolil pro mě, pro nás a pro celý svět. Nebyla to žádná loterie, nebyla to dohoda, či dokonce náhoda. Nebyl zvolen na základě předchozí kampaně, ani na základě oblíbenosti u lidí. Byl nám dán Bohem.

A to je naše štěstí, protože my bychom si ho asi nikdy nezvolili. Prorok Izaiáš o něm píše: „Viděli jsme ho, ale byl tak nevzhledný, že jsme po něm nedychtili. Byl v opovržení, kdekdo se ho zřekl, muž plný bolesti, zkoušený nemocemi, jako ten, před nímž si člověk zakryje tvář, tak opovržený, že jsme si ho nevážili.“ Tak toho Bůh vyvolil. Ba co víc, to slovo lze přeložit jako: Bůh si ho oblíbil. Bůh v něm našel zalíbení.

Tady možná znejistí dogmaticky poučení křesťané a řeknou: Copak Ježíš nebyl Božím Synem už od počátku světa? Vždyť vánoční příběh jasně zvěstuje skutečnost, že Ježíš se už narodil jako Bůh, jako Boží Syn, který se stal člověkem. Ovšem zkoumáním Ježíšovy minulosti či dokonce biologie toto tajemství nerozluštíme. O Ježíši jako o Kristu, jako o Mesiáši, lze mluvit jen na základě víry a zjevení. To je také způsob, jakým Bůh Ježíšovo Mesiášství dosvědčuje. Skrze zjevení a víru. A to je vždycky osobní. A tak kdykoliv se v Písmu mluví o zjevení Páně, má takové zjevení zvláštní povahu, totiž že může být interpretováno jen na základě víry. Proto, když má třeba apoštol Pavel zjevení Krista u Damašku, někdo slyší hlas, jiný vidí světlo, další vnímá oboje, a ještě další nevidí a neslyší zhora nic. Jen víra z toho může něco vyvodit. Nebo když učedníci vidí Krista vystupovat na nebesa, jedni tomu věří a druzí v té samé chvíli o tom pochybují. Nebo když se někdo setká se Vzkříšeným, má ho za zahradníka, pocestného, rybáře nebo ducha. Jen víře je zjevena pravda, totiž že Ježíš je živý, že je to Boží Syn, Kristus a Spasitel. Tak i v tom dnešním textu nevíme, zda holubici viděl a hlas slyšel jen Ježíš nebo jen Jan nebo

i lidé okolo, protože evangelia v tomto případě nabízí všechny varianty. Dokonce sám Jan Křtitel je stále na pochybách a později ve vězení ho napadá, že se v Ježíši zmýlil.

A tak ani Ježíšův křest, ani křest žádného z nás se neobejde bez víry, že je tu při díle sám Bůh, Otec Ježíše Krista a Duch svatý, kterého si ani neumíme představit, a tak mluvíme třeba o holubici, jak se snáší z nebe.

Možná také proto, abychom si Ježíše nepředstavovali jako nějakého nadčlověka, jako maskovaného Boha, který je člověkem jen zdánlivě a Duchu Božího jen jako nějaký abstraktní pojem, má Duch ve vyprávění reálné tělo holubice a Ježíš se dává křtít jako kterýkoliv člověk. Tak si lépe uvědomíme skutečnost a hloubku Božího vtělení, tu Boží dobrovolnou svázanost s lidmi, to Boží immanuelství, tedy že Bůh je s námi úplně ve všem. Je mezi námi jako jeden z nás, jako chudý kazatel, bez politické a vojenské moci.

Je možné, že my bychom si takového Mesiáše nikdy nevymysleli a nepřijali. Však také mesiášská očekávání nejen Ježíšovy doby se zcela liší od skutečného zjevení Božího Syna. Lidé si mysleli, že se např. potřebují především vymanit z vlivu římské říše, že mesiášem by měl být nějaký politický rebel, zélóta, partyzán, který sesadí vládu, a hlavně že to musí být mocný král, dnes tedy prezident, a nejlépe rovnou vojevůdce.

Ale Pán Bůh si vyvolil Ježíše. Právě Ježíš ztělesňuje Boží představu o pravém Mesiáši. My se sice modlíme s úmyslem Pána Boha nějak přesvědčit a získat ho pro své představy a naklonit si ho, aby žehnal našemu pojetí vlády nad světem. Ale Bůh nám stále posílá jen Ježíše. Toho, který nemění okolní svět, ale nás. I Jan Křtitel si ve vězení asi představoval, že Mesiáš musí být politický osvoboditel, který zjedná ve světě pořádek, někdo nad námi, komu nejsme hodni ani rozvázat řemínky u jeho obuvi, kdo bude tak trochu jiný, než jsme my všichni, a tak trochu všemohoucí. Ale Ježíš ze sebe nedělá superhrdinu, který se vymyká z lidských norem. Způsobem bytí sice byl roven Bohu, ale přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka a stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil a pokorně zařadil do zástupu obyčejných kajícníků a nechal se od Jana pokřtít. Takto Ježíš začíná své mesiášské dílo. Možná nás to dráždí, ale připusťme to nyní, neboť tak si to Bůh žádá. To on si vyvolil Ježíše Nazaretského, aby byl Mesiášem pro všechny lid. A o něm pronesl: „Toto je můj milovaný Syn, jehož jsem si vyvolil. Toho poslouchejte.“

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, byl jsi nám dán jako Spasitel. Nebeský Otec tak rozhodl. Kéž nepochybujeme o tvém vítězství, když vidíme tvou chudobu, poníženost a utrpení. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Kriste Ježíši, jsi králem nebeského království, které je skryté mezi námi. Prosíme za to, aby se říčky a zákony tvého království prosazovaly už v tomto časném věku. Kéž se tvé vládě poddávají vládcové země a uznávají tvůj majestát a tvoji svrchovanost. Prosíme o spravedlnost pro ty, kterým se děje křivda. Prosíme za lidi jednoduché, aby přijali tvého Ducha svatého. Prosíme, aby se všichni smutní rozveselili. A ti, kdo se neumějí ozvat, aby byli slyšeni. Prosíme za ty, kteří nemohou vydělat dost peněz na živobytí, aby o ně bylo postaráno. Prosíme, aby s lidmi milosrdnými bylo také milosrdně jednáno. Prosíme, aby nebyli ponižováni ti, kdo si uchovávají čisté ideály, hodnoty lásky, milosrdenství a pravdy. Prosíme, kéž by v této neklidné době byli lidé spokojeni s tím, co mají. Prosíme, aby ti, kteří snášejí urážky a protivenství, našli u lidí zastání a porozumění. Ježíši Kriste, kraluj v nás a ved' nás. Amen.*